

РЕШЕНИЕ

№ 2017

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12477** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на В. Ч. В., чрез пълномощника му-адв.С. П., срещу Решение №20249411/11.11.2020 г. по адм. дело №6434/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдена Заповед № 229зз-981/24.05.2020 г., издадена от полицейски инспектор при 05 РУ-СДВР, с която на В. Ч. В. е била наложена принудителна административна мярка - „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Наведеното касационно основание за оспорване е за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост-чл.209, т.3, предл.1 и 3 АПК, аргументирано в жалбата.

В о.с.з. пред АССГ касаторът, чрез процесуалния си представител-адв.П., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по съображенията, изложени в писмените бележки.

Ответникът не се представлява в о.с.з., но чрез процесуалния си представител-юрк. Г. преди началото на с.з. депозира писмени бележки по съществуването на спора, като аргументира неоснователността на жалбата. Заявява и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, релевира възражение за прекомерност на заплатеното от

жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно и допустимо и правилно.

Приетото от СРС за установено от фактическа и правна страна е, че спрямо В. Ч. В. е била издадена Заповед за задържане № 229зз-981/24.05.2020 г. на полицейски инспектор при 05 РУ-СДВР, с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В. Ч. В. е бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 63, ал. 3 и ал. 4 и чл. 64 от ЗМВР и заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

Първоинстанционният съд е обусловил изводи, че Заповед за задържане № 229зз-981/24.05.2020 г. е издадена от компетентен орган, в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма и има изискуемото се по чл. 74, ал. 2 ЗМВР съдържание. Посочено е правното основание за издаването, а именно - по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, както и правната квалификация на престъплението, по подозрение в извършването на което се задържа лицето. Фактическото описание носи признаците на достатъчност. Касателно датата на противоправното деяние, СРС е отбелязал, че в заповедта е погрешно вписана датата 24.05.2020 г., вместо коректната - 23.05.2020 г., което е ценил като техническа грешка необулавяща порок за отмяна на акта на това основание. Приел е още, че полицейското задържане не е произволно и е оправдано, от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение и необходимостта за постигане на законната цел. Заповедта е обоснована с конкретни факти, които сочат връзката между задържания и конкретното извършено правонарушение, като задържането е съобразено с целта на закона.

Заповедта по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка която цели чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпления или да се укрие. Тя е и с цел - отпочване на процедура по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи обосновано предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление и за наличието на обективна необходимост от прилагане на принудителната административна мярка, като тази ПАМ е с превантивна функция - цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В случая, тези критерии са спазени. В изготвената докладна записка са отразени събраните достатъчно данни за съпричастност на задържаното лице към поредица от противоправни действия, насочени към нарушаване на обществения ред и чуждата собственост на 23.05.2020 г., които данни са потвърдени впоследствие и в показанията на свидетелите Г. С. и В. А.. В този смисъл, СРС е приел, че в случая са били налице всички основания да се смята, че агресивното поведение на жалбоподателя е вероятно да продължи, което отнесено към обществения характер на мястото на деянието /гъсто населен жилищен район, с потенциално неограничен брой лица, които да възприемат резултата от „отмъщението“ на жалбоподателя/, е налагало постановеното

ограничение.

Изводите на СРС, макар твърде пестеливо аргументирани в мотивите към решението, са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл.30, ал.3, изр.2 КРБ.

В съотв. с член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /“Европейска конвенция за правата на човека” – ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защитава физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по чл.2, чл.3 и чл.4 ЕКПЧ като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето.

След прогласяването му и за да го гарантира, член 5, § 1, изр.2 ЕКПЧ постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б.“а” - б.“г” случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр.2, б.“а” – б.“г” ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна.

За целта член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

В съотв с чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, Заповед №1212/28.05.2019 г. съдържа ясни, макар и недостатъчни фактически основания, относими към конкретното поведение на задържаното лице. Заповедта обаче е косвено мотивирана и чрез материалите от административната преписка, което е допустимо съгласно установената задължителна съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС на РБ/. В тях се съдържат достатъчно конкретни данни, които да обосноват задържането и с които касаторът е могъл да се запознае и

да организира защитата си преди подаването на жалбата до СРС. Касационната инстанция се съгласява, че предвид обстоятелството, че процесното „отмъщение“ на 23.05.2020 г. е продължение на събития от 22.05.2020 г., налице е била вероятност агресивното поведение на В. Ч. В. да продължи и впоследствие, което отнесено към обществения характер на мястото на деянието-гъсто населен жилищен район, с потенциално неограничен брой лица- е налагало постановеното ограничение. Предвид наличието на данни от разменената кореспонденция чрез текстови съобщения в електронно мобилно приложение между В. Ч. В. и В. А. А., налице е бил и опит на В. Ч. В. да осуети и разкриването на обективната истина, като да препятства правоохранителните органи да осъществят наказателното му преследване. Обоснован е и извода за допуснатата техническа грешка в датата на противоправното деяние, посочена в заповедта за задържане. Той се подкрепя от самата заповед, в която са конкретизирани часа на задържането на 24.05.20 г.-14.15 часа и часа на противоправното деяние-21.30 часа, т.е. очевидно е, че деянието е било извършено на предния ден на 23.05.20 г. Този факт е установим и от всички материали от адм.преписка по издаването на заповедта, приобщена към материалите по делото от СРС.

По изложените съображения, правилното съдебно решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.228 АПК правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 150 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, АССГ, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20249411/11.11.2020 г. по адм. дело №6434/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА В. Ч. В. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи /чл.37, ал.2 ЗМВР/ сумата в размер на 150 /то и петдесет/ лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.223 АПК/.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

